

Elisabeth Norebäck

Spune-mi că ești a mea

Traducere din suedeză de Ioana Ghișa

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Daniel Eberhat

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver / Getty Images/ © Dmitriy Bilous

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Virginia Alexe
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOREBÄCK, ELISABETH

Spune-mi că ești a mea / Elisabeth Norebäck ; trad. din suedeză de Ioana Ghișa.
- București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0595-3

I. Ghișa, Ioana (trad.)

821.113.6

Titlul original: Säg att du är min
Autor: Elisabeth Norebäck

Copyright © 2017, Elisabeth Norebäck
This edition published by agreement with Grand Agency

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0595-3

Stella

Stau ghemuită pe podea.

Am picioarele strânse, brațele în jurul genunchilor.

Inspir. Expir.

Încă mai simt în urechi bătăile inimii, durerea de stomac s-a transformat în greață și am încetat să mai tremur.

Acum mă numesc Stella Widstrand, nu Johansson. Am 39 de ani, nu mai am 19. Și nu mai am atacuri de panică.

O lumină cenușie de toamnă inundă încăperea. Aud răpăitul ploii, încă mai plouă cu găleata. Cabinetul meu arată ca de obicei. Ferestrele înalte, pereții verzi ca mușchiul de pădure. Tabloul mare cu peisaj și pardoseala de lemn acoperită de covorul țesut manual. Biroul vechi și uzat, fotoliile așezate lângă peretele cu ușa. Îmi aduc aminte cum mi-am decorat singură cabinetul, cât de atentă am fost cu fiecare detaliu. Nu-mi mai amintesc de ce mi s-a părut atât de important.

Mereu mi-am închipuit că eu aveam să fiu cea care o găsește pe ea. Nu că ea avea să mă găsească pe mine. Poate că a făcut-o din curiozitate, vrând să afle cine sunt. Poate că a venit să mă acuze, ca să nu mai uit niciodată.

Poate că a venit să se răzbune.

Mi-au trebuit mulți ani să-mi refac viața, să ajung unde sunt acum. Însă, deși am lăsat în urmă tot ce s-a întâmplat, nu am uitat. Sunt lucruri pe care nu le poți uita.

Stau pe podea.

Ghemuită. Cu brațele în jurul genunchilor.

Inspir. Expir.

Henrik m-a sărutat pe obraz, apoi a plecat la serviciu. Am luat micul dejun cu Milo, l-am dus cu mașina la școală, apoi mi-am continuat drumul spre Kungsholmen. Totul era ca de obicei. Brumă pe șosea, aglomerație pe podul Traneberg, ceață peste apa cenușie a lacului Mälaren, lipsa locurilor de parcare în oraș.

Avea programare cu o oră înainte de prânz. A bătut la ușă și i-am deschis. Mi-am dat seama imediat. Ne-am dat mâna și ne-am prezentat. Mi-a spus că o cheamă Isabelle Karlsson.

Oare își cunoștea adevăratul nume?

I-am luat jacheta, care se udase de la ploaie. Am zis ceva despre vreme și am invitat-o înăuntru. Isabelle a zâmbit și s-a așezat într-unul dintre fotolii. Avea gropițe în obraji.

Ca întotdeauna când întâlnesc pentru prima oară un pacient, am rugat-o să-mi spună care erau motivele pentru care venise la psiholog. Isabelle era pregătită, își juca rolul foarte bine. A susținut că, după moartea tatălui ei, avea probleme cu somnul. Avea nevoie de ajutor pentru a face față perioadei de doliu. A spus că se simțea răătăcită și nesigură pe ea, că întâmpina dificultăți în plan social.

Totul fusese bine exersat.

De ce?

Ar fi putut spune cum stăteau de fapt lucrurile, nu era nevoie să ascundă motivul real pentru care venise.

Împlinise 22 de ani. De înălțime medie, cu talia subțire și corp în formă de clepsidră. Unghiile îi erau scurte, fără ojă. Nu avea tatuaje sau piercinguri, nici măcar găuri în urechi. Părul brunet, lung și drept, i se revărsa pe spate. Umezit de ploaie, strălucea în contrast cu tenul deschis, și m-am gândit cât de frumoasă era. Mai frumoasă decât mi-aș fi putut închipui.

Restul conversației s-a pierdut în ceață. Acum, privind în urmă, îmi este greu să-mi aduc aminte ce am spus. Să fi fost ceva despre dinamica terapiei de grup? Poate ceva despre comunicare sau despre cum modul în care ne privim pe noi înșine își pune amprenta asupra felului în care îi vedem pe ceilalți.

Isabelle Karlsson părea să asculte cu atenție. Își dădea în spate șuvițele de păr și zâmbea. Dar era încordată. Mereu în gardă.

Mai întâi a apărut senzația de rău, apoi amețea și apăsarea în piept, care mi-a îngreunat respirația. Am recunoscut simptomele. Mi-am cerut scuze, am ieșit din cameră și am mers la toaleta de pe coridor. Inima îmi bătea galopant, sudoarea rece îmi curgea pe spate, iar zvâcnetul din spatele ochilor trimitea impulsuri până în creștet. Mi se strângea stomacul și m-am așezat în genunchi în fața closetului, încercând să vomit. Nu am reușit. M-am așezat pe jos, rezemată de faianță, și am închis ochii.

Încetează să te mai gândești la ce ai făcut.

Încetează să te mai gândești la ea.

Încetează să mai gândești.

Încetează.

După câteva minute, m-am întors, i-am spus că este binevenită la terapia de grup miercuria următoare, la ora 13:00. Isabelle Karlsson și-a pus jacheta, apoi și-a ridicat

părul la ceafă, scuturându-l. Doream să întind mâna să îl ating, dar m-am abținut.

Ea a observat.

Mi-a remarcat ezitarea, dorința de a intra în contact.

Poate că tocmai asta își dorea, să mă facă să mă simt nesigură.

Și-a pus geanta pe umăr, i-am deschis ușa și a ieșit.

Visasem la această zi, îmi imaginasem cum ar putea fi, cum m-aș simți, ce aș spune. Nu așa ar fi trebuit să fie. Și doare mai mult decât mi-aș fi putut închipui.

Am rămas pe podea. Ghemuită, cu brațele în jurul picioarelor.

Inspir. Expir.

S-a întors.

Trăiește.

Isabelle

— Isabelle!

Aud vocea Johannei și mă întorc. Mă aflu din nou în clădirea M, la capătul campusului. A trecut jumătate din pauza de prânz, iar spațiul e plin de studenți, toate mesele și scaunele sunt ocupate. E mereu așa în jurul prânzului. Mă învârt uitându-mă în jur, dar o observ pe Johanna abia când se ridică și îmi face semn cu mâna.

— Vino aici! strigă ea.

N-am niciun chef. De o oră, sunt încordată la maximum. Mă simt de parcă toate acele emoții inhibitate atâta timp m-ar face să explodez.

Suferința. Mânia. Ura. Încercarea de a ascunde totul, de a zâmbi și de a juca rolul unei persoane agreabile. De a fi altcineva decât cea care sunt de fapt.

Nu-mi doresc decât să-mi mănânc sendvișul singură, înainte de începerea următorului curs. Să mă gândesc pe îndelete la cele întâmplate la ședința de terapie.

Dar îmi este greu să o refuz. Îmi pun geanta pe umăr și răzbat prin mulțimea de oameni, genți așezate pe dușumea, mese verzi și scaune roșii până ajung la ea.

Johanna e cea mai apropiată prietenă pe care o am. Pe care am avut-o vreodată. Încă din vremea când am intrat la Institutul Regal de Tehnologie KTH, văzând cât sunt de îngrozită, m-a luat sub aripa ei și m-a îndrumat. De ce, nu știu. Suntem cât se poate de diferite. Ea are o vastă experiență de viață, a trecut prin multe, a călătorit prin toată lumea. S-a vopsit violet, are găuri în urechi și un piercing în nas, un tatuaj pe spate și un altul pe antebraț. Un unicorn care scuipă foc. Este cool și sigură pe sine, știe ce vrea.

Susie și Maryam, care o însoțesc acum, sunt și ele foarte drăguțe. Dar cu Johanna mă relaxez, îndrăznesc să fiu eu însămi.

— Unde ai fost? mă întrebă Maryam. Nu te-am văzut la cursul de matematică.

— Nu am fost, spun eu.

— Ce s-a întâmplat? Susie își duce mâna la piept. Tu nu pierzi niciodată nimic.

— Am avut ceva de rezolvat.

Trag scaunul de lângă ea, îmi atârן geaca udă leorcă pe spătar și mă așez. Încă mă mir că lumea știe că exist, că cineva îmi remarcă prezența. Că poate îmi simte lipsa. Sunt obișnuită să trec nevăzută.

Am deschis geanta și am scos sendvișul cumpărat de la 7-Eleven. Mi-a trecut foamea, așa că îl arunc înapoi în geantă.

— Mai plouă? întrebă Johanna.

— La fel de tare ca azi-dimineață, răspund eu.

— Angoasa zilei de luni, spune ea răsfoind cursul de mecanică. Voi pricepeți ceva?

— Am citit recent o mulțime de lucruri despre momentul cinetic, zise Johanna, dar n-am înțeles nimic.

Ele râd. Râd și eu. Însă o parte a mea stă într-o colivie transparentă și privește afară. În mine sunt două persoane diferite, știu asta. Una e cea pe care o văd toți. Pe cea reală, autentică, o văd doar eu, iar deosebirea dintre ele este una abisală. Ascund în mine o prăpastie întunecată. *Și am tendința de a fi melodramatică.*

— Isabelle, tu pricepi chestiile astea? spune Maryam, întorcându-se spre mine. Eu, una, am intrat în panică, trebuie să ne apucăm curând să învățăm pentru examene.

— Dacă citești cursul, înțelegi destul de bine, spun eu.

— Ah, zi ce vrei să spui de fapt. Dacă am dedica la fel de mult timp ca tine studiului, în loc să ne ținem de petreceri, am înțelege și noi. Susie îmi dă un ghiont și râde.

— Recunoaște că are dreptate.

Johanna îmi aruncă în cap șervețelul făcut ghemotoc.

— Recunoaște, Isabelle!

— Vi se pare că sunt anostă? ripostez eu. Că sunt o bleagă, o tociară care nu știe să se distreze? Fără mine n-ați avea nicio șansă, leneșelor ce sunteți.

Îi arunc înapoi șervețelul Johannei și râd cu hohote când primesc alte două în cap. Arunc și spre Susie și Maryam și, curând, la masa noastră se instaurează starea de război cu șervețele. Râdem și strigăm și toți din sala de mese se ridică și aclamă și...

Îmi sună mobilul.

Fac asta mult prea des. Mă retrag într-o lume a vise-lor. Construiesc mici scenete în minte. Episoade fictive în care sunt la fel de spontană și degajată ca ceilalți.

Cotrobăi în geantă după telefon, mă uit pe ecran.

— Cine e? întrebă Maryam. Nu răspunzi?

— Nu e nimic important.

*

După curs, mă duc acasă singură. Johanna merge la prietenul ei, Axel. De fapt, aș fi preferat să merg direct acasă după vizita la Stella, la cât de extenuant a fost s-o întâlnesc, dar nu voiam să pierd ceva important la facultate.

Acum sunt în metrou. Singură, o străină printre străini. Când m-am mutat aici, mi s-a părut îngrozitor, acum nu mă mai deranjează asta. Și, după un an în Stockholm, mă orientez destul de bine. La început mi-era o teamă de moarte că m-aș putea rătăci. Încurcam Hässelby cu Hagsätra, mă uitam de trei ori cum să ajung în locul în care doream. Cu toate astea, am ajuns să mă plimb destul de mult și am vizitat majoritatea centrelor comerciale situate de-a lungul rețelei de metrou. Am luat trenul suburban până la capăt de linie, am încercat toate magistralele de metrou și majoritatea autobuzelor din centru. Am hoinărit prin Söder, Vasastan, Kungsholmen, Norrmalm, dar mai ales prin City.

Îi privesc pe tovarășii mei de drum, imaginându-mi că știu totul despre ei. Bătrânica aceea cu părul arămiu și ochelari cu rame de un roșu-țipător merge la Friskis&Svettis de două ori pe săptămână, îmbrăcată cu colanți în culori vesele din anii '80, trăgând cu ochiul la bărbații din jur.

Cuplul care se ține de mână și se sărută; el e student la medicină, ea — profesoară de gimnaziu. Sunt în drum spre garsoniera lor din Bromma. Vor găti împreună masa de seară, se vor uita la un film și vor adormi pe canapea. Apoi ea va merge să se culce în pat, iar el își va lua laptopul și se va uita la filme porno pe net.

Bărbatul înalt și slab în costum. Tușește de rupe. Moare de cancer la plămâni. Nimeni nu știe cât timp mai are. Cât timp mai are oricare dintre noi? Viața se poate sfârși oricând. *Se poate termina chiar azi.*

Mi-e dor de tata. Au trecut patru luni de la acea zi din mai. Patru luni lungi și pustii. După aceea am aflat că se simțea rău de câteva săptămâni. Evident că nu consultase niciun medic.

Nu știusese nimic despre asta. Tata nu fusese bolnav niciodată. De ce să mă fi deranjat degeaba?

Să spun că m-am simțit vinovată ar fi prea puțin. Am trecut pe acasă mult prea rar. Ultima oară când l-am văzut, a fost de Paște. Nici măcar nu am rămas acolo tot weekendul.

A fost egoist din partea mea să mă mut? Tata a vrut să-mi încerc norocul. M-a încurajat să rămân aici, să-mi petrec weekendurile cu noii mei prieteni și să mă desprind de cuib. De-abia după moartea lui am aflat adevărul. Și nu o voi ierta niciodată pentru ce a făcut. Îmi doresc ca ea să fi murit.

O urăsc.

O urăsc.

O urăsc.

Stella

Mă trezesc în casa noastră din Bromma, de pe Alviksvägen. Dormisem în pat, ascunsă sub o pătură, și parcă stătusem așa zile în șir.

Țin minte că o rugasem pe Renate să-mi anuleze restul consultațiilor din ziua aceea, invocând o migrenă, și că am făcut semn unui taxi să mă ia de pe Eriksgatan. În rest, vid. Trebuie să-i fi plătit șoferului când am ajuns, să fi ieșit din mașină și să fi intrat în casă. Să-mi fi scos pantofii și haina și să fi intrat în dormitor. Nu-mi mai amintesc nimic din toate acestea.

Mă ustură ochii, am o durere de cap îngrozitoare și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva este totul o închiuire, dacă nu cumva am visat că o femeie pe nume Isabelle Karlsson m-a vizitat la cabinet. Îmi doresc să fi fost așa.

Evitarea durerii este un reflex uman primordial, e natural să fugi de cauza durerii, nu să o confrunți.

Iar eu îmi doresc să pot fugi.

Se aude Range Roverul lui Henrik intrând pe alee. Mă ridic din pat și merg la fereastră. Încă plouă. Vecinul nostru stă lângă gard într-o haină de ploaie, cu cățelul lui

gălăgios. Milo sare din mașină și fuge spre casă. Henrik îl salută pe vecin și îl urmează pe copil. Ușa de la intrare se deschide, îl aud strigând „bună!”. Închid ochii pentru câteva secunde, respir adânc și cobor.

Milo se foiește în jurul meu, mă întrebă ce avem de mâncare. Îi spun că nu știu, apoi merge în camera de zi și se trânteste pe una dintre canapele. În hol, Henrik îmi ridică haina căzută pe dușumea. O agață în cuier și îmi spune că a încercat să dea de mine.

— Ne întrebam dacă să luăm ceva de mâncare, spune el. Ai zis că nu ai pregătit masa.

E mai mult o constatare decât o întrebare.

— N-am apucat.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce crezi asta?

— Mașina ta?

Audi-ul meu a rămas în Kungsholmen, nu e lângă casă.

— Am luat un taxi.

Henrik se uită scrutător la mine. Îl sărut rapid, evitându-i privirea, și intru în bucătărie. El mă urmează.

— Milo trebuie să mănânce, zice el deschizând frigiderul. În curând pleacă la antrenament.

Uitasem complet de antrenamentul de baschet al lui Milo. În mod normal nu s-ar fi întâmplat niciodată asta. Mă așez la masa din bucătărie, îmi verific mobilul. Două apeluri pierdute și un mesaj. Henrik scoate o casoletă din frigider, îi strigă lui Milo că masa va fi gata în curând.

— Cum ți-a fost ziua? întrebă el.

— Bună.

— Totul în regulă?

— Da, răspund eu.

— Sigur?

— Sigur.

Henrik amestecă pastele și încălzește sosul cu carne tocată. În timp ce face asta, spune ceva despre o vizită la țară, la părinții lui, weekendul viitor, despre meciul de baschet al lui Milo de sâmbătă. Despre serviciu. Pune pe masă farfurii, tacâmuri și pahare, umple carafa cu apă. Continuă să vorbească despre serviciu.

E o zi de luni ca oricare alta, ne întâlnim acasă după o zi de muncă, schimbăm o vorbă în bucătărie. Soțul meu se comportă ca de obicei, la fel și fiul meu. Frumoasa noastră casă e aceeași. Cu toate astea, totul îmi pare străin. Ca și cum aș fi devenit altcineva. Ca și cum aș fi o străină în propria-mi viață.

Henrik îl anunță pe Milo că masa e gata. Nicio reacție din camera de zi. Îi spune să vină, dar Milo întârzie. Intru în camera de zi, mă îndrept spre canapea. Îi scot căștile și îi iau iPadul din mâini. Îi spun scurt că trebuie să se grăbească. Milo e mirat la început, apoi trist. Pășește pe lângă mine și se așază la masa din bucătărie.

Henrik își pune mâna pe brațul meu, având grijă să nu-i atragă atenția lui Milo. Știu exact ce vrea să spună. *Calmează-te. Ce-i cu tine?*

Ar fi cazul să-i povestesc ce mi s-a întâmplat. Să vorbesc cu el. Nu-mi stă în fire să ascund lucruri. La urma urmei, sunt psiholog și psihoterapeut cu licență. Spun ce simt, discut și investighez despre ce probleme ar putea fi vorba. Mai ales dacă este ceva ce ne-ar putea schimba viața de la temelie. Iar Henrik este prietenul meu cel mai bun. Suntem mereu deschiși unul cu altul, vorbim despre toate cele. Mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva, de aceea îmi este greu să-i ascund

ceva. Nici n-am simțit vreodată că mi-aș dori asta. Nu până acum.

Nu reușesc să mănânc nimic. Henrik și Milo vorbesc unul cu altul, nu știu despre ce. Îi aud, și totuși nu. Gândurile mele sunt îndreptate doar spre ea.

Isabelle Karlsson.

Mă întreb de ce folosește acest nume. Mă întreb cât de multe știe.

Milo ne vorbește despre bicicleta pe care o dorește, care e atât de cool. Ia mobilul să ne arate poze. Îmi cer scuze, mă ridic de la masă și plec din bucătărie. Ies din casă și merg la anexa în care se află spălătoria, încercând să-mi adun gândurile.

Un atac de panică. Unul singur, în doisprezece ani. Îmi pierd controlul și n-am ce face în privința asta. Panica terifiantă și angoasa paralizantă preiau controlul asupra corpului meu, îmi invadează gândurile și emoțiile. E ca și cum m-aș cățăra pe un tren și aș fi obligată să rămân acolo până la destinația finală. Și nu vreau să mai ajung niciodată acolo. Fac orice ca să nu mai trec încă o dată prin așa ceva. Gândul de a-mi expune familia încă o dată la așa ceva mă îngrozește.

Dacă aș fi știut ce implică această întâlnire, i-aș mai fi dat curs? Dacă aș fi știut cine era ea, aș fi îndrăznit să o întâlnesc?

Dacă este într-adevăr ea.

Îmi imaginez că o întreb direct. O privesc în ochi, pun întrebarea și văd cum cuvintele mele se fixează în conștientul ei și declanșează o reacție în lanț.

Nu, nu sunt eu.

Adevăr? Minciună?

Da, eu sunt.

Adevăr? Minciună?

Nu am încredere în Isabelle Karlsson. Cum aş putea? Cum i-aş putea încredinţa întrebările când încă n-am idee care-i sunt intențiile? Trebuie să aflu mai multe. Trebuie să ştiu.

Henrik stă în spatele meu, îşi pune mâinile pe braţele mele.

— Ce este? spune el. Vorbeşte cu mine, Stella.

— Sunt obosită.

— Nu e numai asta, spune el. E clar că s-a întâmplat ceva.

Nu se va da bătut. Mă întorc.

— Am avut o zi oribil de dificilă, zic eu. M-a durut capul, am anulat totul şi m-am întors acasă. Intenţionat îl fac să creadă că a fost vorba despre Lina, o pacientă cu care avusesem probleme. Mă uit la el şi înţelege. Ştiam că avea să interpreteze în acest fel.

Henrik mă mângâie pe obraz şi mă îmbrăţişează. Mă întreabă dacă am primit vreo veste de la Inspectoratul pentru Sănătate şi Asistenţă Socială. Nu am primit. Nu încă.

Spune că ultimele luni au fost epuizante, însă totul avea să se rezolve. Îl duce el pe Milo la antrenament astăzi, eu pot rămâne acasă.

Când pleacă, stau la fereastra din bucătărie şi îi observ.
Urcă în pod. Uită-te în geantă.

Geanta din pod. Nu am atins-o de când ne-am mutat aici, dar chiar acum, doisprezece ani mai târziu, ştiu exact unde se află. Nu am de gând să mă uit în ea. Dacă o fac, îmi pierd din nou minţile.

Acum 21 de ani, viaţa era o ruină, însă am reconstruit-o. Nu trebuie să uit acest lucru. Am ales să trăiesc,

nu puteam face altceva. Alternativa era moartea, și acel pas nu puteam să-l fac.

Mi-am îndreptat întreaga atenție asupra studiilor, asupra scopurilor pe care le aveam de atins. Cinci ani mai târziu, l-am întâlnit pe Henrik și m-am îndrăgostit.

Am îngropat-o. Asta nu înseamnă că am uitat.

Uită-te în geanta din pod.

Atacul de panică prin care am trecut astăzi a fost un eveniment izolat, nu se va repeta.

Și nu va fi nevoie să mă duc în pod. De somn am nevoie. Ajunsă în dormitor, mă simt prea obosită să mai fac duș, prea obosită să mă demachiez. Nu sunt în stare nici să mă spăl pe dinți măcar. Îmi scot ceasul de mână primit de la Henrik și îl pun pe birou. Arunc pantalonii și puloverul pe scaunul de lângă ușă. Îmi scot sutienul și mă strecor sub pilotă.

Ploaia încă răpăia în geam când m-am trezit, în mijlocul nopții. Probabil că dormisem adânc, nu i-am auzit pe Henrik și pe Milo când s-au întors acasă. În încăperea e întuneric beznă din cauza draperiilor groase. În mod obișnuit îmi place așa, dar acum întunericul mi se pare sufocant.

Mergi în pod. Uită-te în geantă.

Henrik are brațul pe după talia mea, mormăie când i-l ridic și îl dau la o parte. Cobor din pat și îmi pun halatul. Ies din dormitor și închid ușa în urma mea. La capătul holului, trag un scaun și îl așez sub trapa care dă spre pod. Mă urc pe el, prind mânerul ușitei și trag. Se aude un scârțâit de balamale și îmi țin respirația. Las scara pliabilă să cadă, urc în pod și aprind lumina.

Geanta se află în capătul podului, într-un colț. Iat-o aici, sub niște cartoane, cu imprimeul ei Paisley vișiniu și

albastru; o promisem de la mama, cu mult timp în urmă. O ridic, mă așez pe dușumea și deschid fermoarul.

Păianjenul de pluș are picioare moi, șleampete, galben și mov, și un zâmbet larg, nătâng. Trag de șnurul de sub burtă, dar nu se întâmplă nimic. Pe vremuri cânta câteva note din *Micuțul păianjen*. Ni se părea teribil de amuzant.

O pătură albă cu stele cenușii. O rochiță albastră cu dantelă la guler și la mâneci, singura hăinuță pe care am păstrat-o. Îmi îngrop nasul în ea, miroase a naftalină.

Fotografii. Într-una văd trei adolescenți fericiți. Daniel, sora lui, Maria, și eu.

Am avut părul lung aproape tot timpul. Șaten-închis, cu firul gros și cu o tendință de a se ondula. Când fusese făcută fotografia, îl aveam lung, lăsat liber pe spate. Purtam o rochie galbenă cu o curea neagră, elastică, în jurul taliei. Daniel îmi cuprindea umerii cu brațul, era insolent și sigur pe sine. Părul negru îi era ciufulit ca întotdeauna, avea pe el blugii uzați și cămașa de flanel cu mânecile decupate.

Mă întreb ce mai face acum. Dacă este fericit. Dacă se gândește vreodată la mine.

Mă uit cu atenție la Maria. Părul ei drept, tuns la o lungime medie, e la fel de brunet ca al lui Daniel. Asemănarea cu Isabelle Karlsson e înfiorătoare. Ar fi putut fi surori. Gemene chiar.

Însă este o coincidență. Așa trebuie să fie.

Alte fotografii. O fată de șaptesprezece ani cu un bebeluș în brațe. Aproape că este și ea tot un copil. Râd amândouă, au gropițe în obraji.

Mă ustură ochii și îi șterg cu mâneca halatului. Bag mâna mai adânc în geantă și dau peste un caiet cu coperte roșii. Îl scot.

29 decembrie 1992

Ajutooor! La naiba, la naiba, la naiba. Sunt însărcinată. Cum de s-a ajuns aici? De fapt, asta normal că înțeleg. Și totuși. E clar că din cauza asta sunt așa de obosită tot timpul. De asta sunt îngrozitor de arțăgoasă și de plângăcioasă.

Ca de pildă astăzi. Eu, Daniel și Pernilla ne-am dus în Farsta¹, să probăm niște haine. Am găsit o pereche de blugi trăsnet, dar nu i-am putut încheia, deși erau mărimea potrivită. Chiar m-am chinuit, dar nu a mers și basta.

Am avut o reacție total deplasată, știu asta. M-am așezat pe jos și am plâns în cabina de probă. Daniel nu pricepea nimic și era așa, insensibil, cum putea fi uneori. „Ești la ciclu? Încearcă o mărime mai mare, care e problema?” Am fost atât de furioasă, că am plâns și mai tare. Pernilla l-a dat afară. Am lăsat baltă hainele și am mers să luăm masa.

Cum să-i povestesc mamei? O să sară până-n tavan. Helena va zice că e îngrozitor. Iar Daniel, el ce va spune oare? Va fi tată. Nu era tocmai ceea ce plănuiserăm. Emoțiile mă copleșesc. Viața însăși se învâрте amețitor.

¹ Cartier din Stockholm. (N. red.)